

Danh Ngôn Của Người Làm Thơ

Nghĩ cũng lạ: Cây Nhang thấp cúng Trời Đất và Bà Con Đã Mất..., người ta gọi là Cây Hương. Nhà giàu đốt Nhang Trầm, gọi là Hương Trầm không gọi là Trầm Hương. Hàn Mạc Tử ở đâu mà nhìn thấy: "Trầm ngán nghê bay trong Lãng Cung, Hương thơm bối rối ngọt vô cùng!".

Cây Nhang là Cây Hương. Thắp một lần một cây hay ba cây, gọi là Thắp Một Nén Hương. Không có sẵn để thắp thì nói thảm "Đốt Một Nén Hương Lòng", gọi là Tâm Hương!

Nhưng...

những dấu đen hiện trên da người, dấu đỏ trên thân thể con người, thì gọi là Tàn Nhang.

Có người có Tàn Nhang, có người không.

Thường con nít có một vài Tàn Nhang.

Bé trai hay đàn ông, có hay không có Tàn Nhang.

Con gái, xinh, thường có Tàn Nhang. Bốn mươi hay năm mươi tuổi hơn, người đàn bà vẫn xinh vì còn Tàn Nhang trên tay, trên ngực hay trên đùi, có khi trên mặt, trên cổ, trên vai. Thường thì hơn ba mươi, tàn nhang tự nhiên biến mất. Người con gái đó đã già?

Người con trai yêu người con gái, yêu nhất, nhớ nhất những nốt tàn nhang của người mình yêu. Tàn nhang trên thân thể người mình yêu thật thơm, không bao giờ người ta gọi nó là Tàn Hương, không ai nói ra ý nghĩ của mình về cái chết-sẽ-đến với người mình yêu dấu. Yêu là Thương Lắm Nha! Dấu là Thương Lắm Nha! Hồ Xuân Hương có câu thơ...như vậy: "Chúa dấu Vua yêu mỗi Cái Này! Cái Này là cái gì, không nói đâu! Bùi Giáng có hai câu rất dễ thương vì bí hiểm: "Cô ơi cô đẹp vô cùng, vì...cô có cái Lạ Lùng bên trong!".

Anh hôn em từng Tàn Nhang Một!

Anh hôn em từ Bàn Chân lên Mái Tóc em ơi!

Tôi nói với người tôi yêu như thế suốt đời.

Tôi suốt đời nói với người tôi yêu như thế!

Tôi thích mình có một bài thơ thủ thi

như mưa rơi rơi những giọt trên thềm trong đêm khuya...

Hữu duyên thiên lý không dè / gặp em hoa nở đường về trăm năm...

Tôi đã thấy mà...Những Nốt Tàn Nhang!

Trần Vấn Lệ